

Черква-та ся изгради. Иваница му помагà добрѣ. Додѣто нѣмаше Ясень тукъ, той ся грыжеше за работж-тж, и когато ся завърнж Ясень, остало бѣ му само да довърши работж-тж.

Недѣлж двѣ прѣдъ Димитровъ-день Марія посрѣщнж Ясеня съ тѣя думы:

— Готовъ е вече!

И отведе го въ свож-тж дѣвическж стаж и тамъ му распрострѣ порфирж-тж, на кож-то бѣ ся въсправиль златный лвъ. Челюсть-та му бѣ отворена, очи-ти насвѣтлѣны, грыва наежена, опашкж шибаше по воздуха. Около него на чървено поле блѣскахж ся тукъ-тамъ звѣздицы, като да ся расхождаше въ срѣдъ звѣздицы-ты по кърваро небо. Прѣпорець-тѣ бѣхж обточили съ богаты кыткы и шивета.

Ясень погледнж на прѣпореца, послѣ на Мариж, и изъ очи-ты му испърво свѣтнж радость, ала послѣ тутакси ся промѣни на нѣкаквж-си джлбока жалость.

Марія му ся мѣтнж около врата-тѣ и скры главж-тж си на гржды-ты му.

Ясень ъ прѣгърнж, сѣднж, положи ъ до себе, зе ъ двѣ-тѣ ржчицы въ свож ржкж, па ъ погледа съ чувство, кое-то чудно бѣ изображено на негово-то мжжско и юнашко лице.

Цѣлъ часъ трая помежду имъ тоя нѣмъ разговоръ, ко-го-то погледъ тѣлкува, а сърдце съ удряніе-то си мѣри. Кой-то не бы гы видѣлъ, нему не бы трѣбвало да ся каже, какво тѣ два млади ся любятъ.

Мълченіе-то на тоя разговоръ прѣкъсенж първа Марія.

— Ты негли мыслишь, че съмъ само за туй, да ушѣж прѣпореца ли? запыта го излегка.

Ясень ъ отговори съ въздыхъ. Ала кога тя пакъ му новтори пытаніе-то, отговори: